

чуе бойния зовъ. Вѣренъ синъ на родната земя, за нищо не би допустналъ вражи кракъ да стъпи въ неговата татковина. Той бѣ тръгналъ съ вѣрата: или да победи или да загине. Нѣщо повече, гласъ нѣкакъвъ му шепнѣше, че врагътъ ще бжде сломенъ. Но останѣше ли на саме, вглѣбяваше се въ разсждения и тогава нагодуване обземаше гърди. Не спрѣмо врага, а къмъ онѣзи, отъ които зависѣше да се не пролива кръвъ.

И когато прозвуча първиятъ зовъ на бойната тръба — той поведе ротата си, слѣ се съ общото увлечение, както малката капка се губи въ голѣмата вълна на разбунено море. Застана предъ войниците и даде заповѣдь за настѣпление.

Когато Стойко Габара потегли — другарьтъ му Боянъ Андреевъ се мѣрна отъ дѣсно, повелъ ротата си, съ устрема на тигъръ.

Боянъ Андреевъ не познаваше мжката на онѣзи въпроси, които гнетѣха другаря му. Туй чувствувахе нѣкакво облекченне, срѣдъ вихъра на забрава и изнепади, които носѣше войната. Сега той изживѣваше трепети, подобни на онѣзи, кога играе шлагеръ и очаква деветорка. Въ бързитѣ си силни преживѣвания, подъ тътеня на топовни гърмежи, подъ ехото на мощното ура, предъ бързото отстъпление на неприятеля, той усѣщаше нови чувства; това разнообразие го съживѣваше. Тази неизвестностъ и напръжение му спамнѣха за преживѣлици въ часове на усиленъ шлагеръ, кога се залагатъ хиляди. Той намираше, че колкото войната да е едно гибелно зрелище, като нѣщо ново, силно, зашеметяеще, е интересна. Тя го поглѣщаше съ устрема и стихийността си. Новото, разнообразното и загадъчното въ разпалянето на войната, насищаше една отдавна накупѣла нужда.

Стойко и Боянъ бѣха два мира.

Единътъ — човѣкъ на самовглѣбяването; дру-